

var et befæstet Punkt i Sylland; det var et effektivt Forsvar af Sylland, for at Dannebrog saa længe som muligt i en eventuel Fare kunde vaie i Sylland; men dette Standpunkt have vi endnu. Men det er det sidste Spørgsmaal om Syllands Forsvar, som det ærede Medlem for Kolding har forladt; thi han var med navnlig ved den Bestutning, som han sammen med os foreslog Thinget at vedtage i 1876. Da var det stærkt pointeret, da tilraadede vi at give 30 Millioner til Forsvaret med Udelukkelse af Rjøbenhaavns Befæstning men med et fast Punkt i Sylland. Forøvrigt skulde det ærede Medlem for Kolding være lidt mere laumaleet med at bebrejde Andre forandrede Standpunkter; i alt Fald skulde han ikke gjøre det uden en vis Rødmen paa sine Kinder; thi er der noget Medlem, der har forandret Standpunkter her i Salen, forekommer det mig at være det ærede Medlem for Kolding. — Forøvrigt er der jo efter de Udtalelser, der ere saalene faaet fra den ærede Krigsminister som fra hans ærede Meningsfælle for Kolding, ikke nogen stor Foranledning til nu videre at diskutere disse Spørgsmaal ved denne Behandling; thi man hører jo nu fra de to ærede Herrer stadig, at ingen af dem fastholder deres Standpunkt. Alting henviser de to Herrer til Fællesudvalget, der vente de, at „det Vidunderlige“ skal ske. Det er en ny Maade at forhandle paa; og det er ogsaa ganske mærkeligt, som det ærede Medlem for Kolding har forandret Standpunkt i denne Henseende; thi da vi havde Finantsloven her til 2den Behandling, holdt han i stærke Ord paa, at 2den Behandling skulde være Hovedbehandlingen; men da vi nu behandle Søreloven og staa ved dens 2den Behandling, siger det ærede Medlem: Ja, det egentlige Resultat maa komme i Fællesudvalget. Hvad Seier egentlig Demokratiet her i dette Thing skal hente i Fællesudvalget, er ikke klart. Det forekommer mig ikke meget demokratisk at vente, at Fællesudvalget skal bringe det egentlige Resultat, og at denne Behandling derfor i Grunden skal være en Skinbehandling, og det forekommer mig heller ikke ganske loyalt i en saa vigtig Sag, hverken fra den ærede Krigsministers eller fra det ærede Medlem for Koldings Side, at de i en saa vigtig Sag ved 2den Behandling ikke ville sige os, ikke ville sige det danske Folk, hvad deres egentlige Mening er, hvilke Principer de ville skulle nedlægges i en fremtidig Sørelov, men ville henviser Alting til Fællesudvalg, hvor man saa i en Fart, uden at være forberedt, maasse gaar med til at vedtage Thing, som man senere vil fortryde. Jeg kan forstaa, at dette kan være politisk klogt af det ærede Medlem for Kolding, at han foretager en saa langsom Udvikling henimod det, der er hans egentlige Maal, for at faae sit Mandskab med sig, for det kan være vanskeligt for dem at gjøre saa store Spring paa een Gang, som det ærede Medlem synes at have Mod til

at gjøre; derfor vælger han en saadan langsom Bearbejdelse gennem 2den, 3die og eneste Behandling, indtil vi endelig komme til et Fællesudvalg, hvor der saa en Fjøn Dag springer et Resultat frem mellem den ærede Minister og hans Ven, Rigsdagsmanden for Kolding, som maasse Ingen nu har tænkt paa, hverken de ærede militære Medlemmer paa den anden Side eller vi Lægmand paa den Side. Vi vide ikke, om vi ere tilbøjelige eller solgte i dette Thing, thi vi vide ikke, hvilket Standpunkt den ærede Minister og det ærede Medlem for Kolding vil indtage, begge henviser de os til Fællesudvalget, hvor, som sagt, det Vidunderlige skal ske. Det forekommer mig ikke loyalt; det vilde være ønskeligt og betydningsfuldt for denne Sags alvorlige Behandling, om man kunde faae at vide, hvilke Principer de Herrer holde paa, saa vidste man, hvad man havde at holde sig til.

Jeg ser slutter disse Bemærkninger skal jeg dog, da jeg i forrige Møde erfarede, at det ærede Medlem for Kolding holder saameget af at læse, hvad der staaer i gamle Rigsdagsbøger, endnu oplæse en Bemærkning, der kom fra det ærede Medlem under 1ste Behandling af Forsvarsloven i 1874—75. Den kan læses Sp. 2926—27, og jeg skal nu, med den høitærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse den; den lød saaledes: „Jeg siger, at det efter min Betragtning er en Nødvendighed, der træder frem med en saadan Styrke, at jeg tror, Enhver har det paa Følelsen, at, for at føre saa store Sager igjennem paa en heldbringende Maade, saaledes at Folket i Umindelighed kan føle sig tilfreds med Resultatet af dette Arbejde, kræves der lykkelig Overensstemmelse mellem Hans Majestæts Regjering og Rigsdagen“. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem nu har fundet en saadan „lykkelig Overensstemmelse“. I alt Fald er det min Overbevisning, at det danske Folk har ikke givet sit Samtykke til en saadan Overensstemmelse. Det er Noget, det ærede Medlem for Kolding har lavet siden Valget den 3die Januar forrige Aar, og jeg er bange for, at den Overensstemmelse, der paa dette vigtige Omraade, der vil komme tilstede mellem den ærede Minister og det ærede Medlem for Kolding, vil blive alt Andet end „lykkelig“ for det danske Folk.

Solstein-Ledreborg: Jeg deler ganske den Forundring, den ærede sidste Læser udtalte med Hensyn til den Hemmelighedsfuldhed, hvorunder Forhandlingerne om Søreloven denne Gang føres. Jeg tilstaaer, at det er noget aldeles Nytt her i Thinget, at vi føre Forhandlinger, hvor kun Mindretallet udtaler, hvad det vil, medens baade Regjering og Flertal ere enige om at meddele os, at det, de ville, skulle vi nok faae at vide engang, naar de hemmelige Forhandlinger ere endte og ligge for til Overraskelse for Verden. Derved